

Islam är en fredlig religion

Ett föredrag av Hazrat Mirza Masroor Ahmad, Khalifatul Masih V, överhuvud av den globala Ahmadiyya-rörelsen inom Islam, framfört vid ett tillfälle på Universite D'abomey-calavi Cotonou i Benin, under hans senaste mycket framgångsrika besök i Västafrika.

*Kära studenter och personal på detta universitet,
Assalamu alaikum warahmatullah*

Jag har blivit tillfrågad att belysa ämnet om Islam som en fredlig religion. Med hänsyn till den begränsade tiden, kan jag endast hålla ett kortfattat tal om detta ämne.

När någon ska tala om Islam som en fredlig religion, så ställs man naturligt inför tankeställningen om att det finns så många religioner i världen, som till exempel judendomen, kristendomen, hinduismen, buddhismen etc., så när det gäller att fastställa om Islam är en fredlig religion, frågar man sig varför ska just Islam vara udda i den meningen?

En anledning till detta är att några år efter Islams begynnelse, började anti-islamiska makter att propagera om Islam som en extremistisk och våldsam religion, som framtvingar andra till tro genom svärdet. Detta är naturligtvis felaktigt. I Islams tidiga dagar utsattes Mekkas muslimer för förföljelse, men de höll sig tysta och handlade inte trots detta. Slutligen emigrerade de till Medina, där de också bemöttes av icketroende som hetsade muslimerna och tvingade in dem i ett krig, som jag återkommer till lite senare. Beviset till de som anklagar Islam för att ha spridits genom svärdet, är den att trots att de icketroende i Mekka gjorde alla möjliga typer av invändningar mot muslimerna, så bevitnar historien om att de aldrig anklagade muslimerna för att ha använt våldsamma metoder för att tvinga de icketroende till att ändra sin tro.

Det som har givit Islam ett dåligt rykte är en förfärlig bild av extremism, som har framställts, avsiktligt eller oavsiktligt, av vissa muslimska grupper och organisationer med egenintressen.

För att kunna se en religions vackra sidor eller dess defekter, så kräver rättvisan att man dömer religionen efter dess läror eller heliga skrifter, annars skulle alla anklaga alla andra religioner lite hur som helst. Exempelvis, så lär kristendomen enligt den heliga bibeln:

'Men jag säger er: värj er inte mot det onda. Nej, om någon slår dig på högra kinden, så vänd den andra mot honom.'
(Matteusevangeliet: 5:39)

Men Amerika och andra länder i västvärlden tillgriper aggressivitet i länder som Bosnien och Irak. Om vi då säger att den kristna läran predikar att man ska använda all sin kraft till att bekämpa och krossa någon som lyfter sin hand

mot dig, så vore detta en allvarlig orättvisa för den kristna läran. På samma sätt måste man läsa den heliga Koranen och se vad den säger, för att få reda på Islams sanna lära, istället för att basera Islams lära på vissa muslimers handlingar som har glömt bort den lära som den Heliga Koranen förespråkar.

Ahmadiyya-rörelsens ståndpunkt är att den heliga Koranen förespråkar fred. Vi måste sprida detta budskap till världens alla hörn. Därför ska jag idag börja mitt budskap med referens till den heliga Koranen. Därefter ska vi studera den heliga Profeten Muhammads^(sa) vanor, till vilken den heliga Koranen uppenbarades till. Gav han eller uttalade han någonsin något stöd för grymhet, våld eller terrorism? Baserat på den Heliga Koranen och den heliga Profetens^(sa) traditioner har det också gjorts vissa förtydliganden av Ahmadiyya-rörelsens grundare, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad från Qadian^(as), som hävdade att han var den Utlovade Messias. Jag ska även referera till några av hans skrifter.

Låt oss först se på vad den heliga Koranen uppmanar oss till att göra för att skapa fred. Gud den Allsmäktige säger i den heliga Koranen:

... den som dödade en människa – för något annat än att ha dödat en människa eller för att ha skapat ofrid i landet – skall det vara som om han hade dödat hela mänskligheten.
(Al-Ma'idah, Kap.5: v.33)

Grundaren av Ahmadiyya-rörelsen inom Islam förklarar nämnda vers enligt följande:

'En person som dödar en annan person med orätt eller dödar en person som varken har gjort uppror, varit en källa för ofred bland folk eller skapat osämja i ett samhälle, likställs med att han har dödat hela mänskligheten. Med andra ord, att döda en människa utan någon orsak är, enligt Gud den Allsmäktige, som att döda hela den mänskliga rasen. Det framgår tydligt från denna vers vilken stor synd det är att döda en annan människa utan orsak'
(Lecture Chashma-e-Ma'rifat pp 23-24: Commentary by the Promised Messiah Vol.2: p.405)

Detta är den vackra lära som Islam förespråkar, att utföra den olagliga handlingen att döda en människa eller spilla oskyldigt blod är som att döda hela den mänskliga rasen. Alltså att ta en människas liv är som att massakrera tusentals oskyldiga liv. Och alla kan mycket väl tänka sig vilket straff en sådan person skulle få, som vore skyldig till att ha tagit livet av tusentals oskyldiga människor. Så detta är den vackra lära som Gud den Allsmäktige har givit oss genom den heliga Koranen. Den person som handlar emot detta, handlar emot Islams lära.

Den heliga grundaren av Ahmadiyya-rörelsen tar oss sedan ännu längre än detta. På grund av sina sanna reflektioner och överväganden och förståelse om Islams lära, fick han vägledning från Gud den Allsmäktige. Han fortsätter med att kommentera versen genom att tillägga:

'Den som överger godhet överger även sin religion. Den heliga Koranen lär oss att en person som dödar en annan person utan rättmätig anledning, är en person som har dödat hela världen. På samma sätt säger jag att en person som inte är god mot sin broder är en person som är ovänlig mot hela världen.'

(Al Hakm Vol.9 No.15 dated 30 april 1905 p.2: Commentary by the Promised Messiah, Vol.2: p.405)

Genom denna vers har grundaren av Ahmadiyya-rörelsen dragit en intressant slutsats att folk tror att Islam är en extremistisk religion, men detta är ett missförstånd från deras sida. Islam säger att även om du bara är ovänlig mot din medmänniska så är du orsak till att förstöra freden och harmonin i världen. Glöm döda någon, du ska alltid vara vänlig och god mot alla människor i världen och sprida Islams fredliga budskap.

Jag ska kort beskriva några av de otaliga exempel på godhet i Profeten Muhammads^(sa) liv och hur bekymrad han var över sitt folks tillstånd.

Om en person är god mot en annan person och vill se hans eller hennes förbättring, då ska denna person försöka göra sitt bästa i att göra något för den andre personen. Den heliga Profeten^(sa) var så god och så bekymrad för sitt folk att han bad för dem alla, trots att de tillbad andra gudar och flera gudar samtidigt. Gud den Allsmäktige har lovat att han högst säkerligen aldrig kommer att förlåta någon som förbinder andra gudar med honom. Detta brukade göra den helige Profeten^(sa) så bekymrad och rastlös att han gång på gång gick ner på knä i böner för sitt folk. Han hade en sådan stor passion i sitt hjärta att reformera och förändra sitt folk att han blev plågad och besvärad av oro för sitt folk. Slutligen sade Gud den Allsmäktige till honom att han inte skulle sörja sig själv till döds för folket (Kap.18: v.7), utan hans uppgift var endast att ge dem budskapet. Vi kan bedöma godheten i Profetens böner från följande traditioner:

Den helige Profeten^(sa) bad för sina fiender:

'O Allah, vägled mitt folk för de vet inte (vet inte sanningen).'

På samma sätt, när han en gång fick förfrågan om att be om att en förbannelse drabbar Dossan klanen, så bad han istället:

'O Allah! Vägled klanen Dossan.'

Detta var alltså den ängslan han hade i sig för godhet och för mänskligheten. Han sade aldrig att han skulle tvinga folk till sin tro genom svärdet, utan avhöll sig till och med ifrån alla typer av förbannelser eller yttranden att något ont skulle drabba hans fiender.

'Hedningarna i Mekka landsförvisade den heliga Profeten^(sa) från Mekka och gav honom heller inte någon frist i Medina, men när än han träffade dem, så visade den heliga Profeten älskvärd godhet gentemot dem. Efter

den helige Profetens^(sa) migration till Medina, drabbades folket i Mekka av en sådan svår torka att de var tvungna att leva på dött kött och ben. I fullkomlig hjälplöshet, gick Abu Sufyan, ledaren av mekka-bornas, till den helige Profeten Muhammad^(sa) och sade: "O Muhammad! Du uppmanar till att behandla dina släktingar väl. Ditt folk är döende. Be till din Gud i vår förtjänst (att denna svält går bort) och att det börjar regna så att ditt folk inte förgås."

För att lugna ner Abu Sufyan anmärkte den helige Profeten^(sa) att du är väldigt modig och tapper som, trots mekka-bornas synder, begär en bön å deras vägnar. Men den helige Profeten^(sa) avslog inte hans begäran om bön, för Profeten var barmhärtigheten personifierad och han kunde aldrig ha önskat att hans folk skulle dö. Så folket vittnade när han omedelbart höjde sina händer till bön, och den helige Profetens^(sa) böner om ett slut på hungern och önskan om regn accepterades vederbörligen. Det regnade så mycket att dagarna återgick till välbefinnande och överflöd för folket Quraish i Mekka. Men samtidigt växte också deras förnekelse och opposition mot den helige Profeten^(sa).

(Bukhari: Kitabul Tafseer Sura Al-Rum lidukan)

Vem kan efter detta då säga att den helige Profetens^(sa) läror handlade om extremism och terrorism?

DET FINNS INGET TVÅNG INOM ISLAM

Sedan uppger den heliga Koranen:

Det finns inget tvång i religionen. Den rätta vägen har sannerligen blivit tydligt åtskild från villfarelsen, så vem som än vägrar att låta sig ledas av dem, som överträder, och tror på Allah, har fattat tag i ett starkt handtag som icke kan brytas. Och Allah är Allhörande, Allvetande.

(Al-Baqarah Kap.2: V.257)

Denna versens förklaring och praktiska tillämpning kan ses i en Tradition då den judiska stammen Banu Nadir förvisades från Medina då de hade misslyckats i att hålla sina löften om att upprätthålla fred i staden. På den tiden fanns det barn som hade blivit övergivna av sina muslimska familjer till att få leva bland judarna. För i perioden av okunnighet innan Islams begynnelse, brukade de inom de arabiska klanerna Aus och Khizraj, som inte hade några gossebarn, att svära att om deras nästa barn blir en pojke så ska han överlämnas till judarna för att leva bland dem. Därför fanns det många pojkar från Aus och Khizraj klanerna som levde i judiska familjer, som judar. När sedan judarna av Banu Nadir förvisades från Medina för sin överträdelse, så ville muslimerna att deras söner och avkomlingar skulle lämnas tillbaka till dem, så att de återigen kunde få leva som muslimer. Den helige Profeten^(sa) bad dem då att låta bli att göra så, och hänvisade till "*Det finns inget tvång i religionen*", dvs. när du har överlämnat din egen son till en annan person, och denna person sedan gör din son och dennes avkomlingar till anhängare av judendomen, så kan du inte begära honom tillbaka. Din son är en del av Banu Nadir, och måste därför gå med dem.

Sedan finns det också en berättelse om en slav som tillhörde Hazrat Umar^(ra), han berättade att trots att han var slav åt Hazrat Umar^(ra), så tvingades han aldrig till att bli muslim av honom. Hazrat Umar brukar ofta förklara för honom om Islam med kärlek och ömhet, och uppmanade honom till att bli muslim. Men brukade vägra att följa Islam. Till detta svarade Hazrat Umar^(ra) ”Det finns inget tvång i religionen.” och blev därefter tyst. Slutligen, innan hans död, gav han sin slav sin frihet och lät honom gå. Vem kan nu efter detta säga att det finns utrymme för tvång och överträdelse mot fred inom Islam?

Grundaren av Ahmadiyya-rörelsen inom Islam, den Utlovade Messias^(as), säger:

’Jag vet inte varifrån eller från vem våra motståndare har hört att Islam spreds med hjälp av svärdet. Gud säger i den heliga Koranen att det inte finns något tvång inom Islam. Vem har då gett befallning om att använda kraft? Vilka vapen använde denna kraft i så fall? Och med vilken ärlighet och tro gick dessa några hundra, som man tvingade till att bli muslimer, till att konfrontera en styrka på flera tusen män utan att de betalades till det? Och sedan när de växte till sig till flera tusen män konfronterade och besegrade de också hundratusentals män. Och för att säkra sin tro från sina fiender offrade de sina huvuden som offerlamm och förseglade sanningen om sin tro med sitt eget blod. Och de var så passionerade att sprida budskapet om Guds enhet, att som flyktingar uthärdade de lidande och påfrestningar för att nå öknarna i Afrika för att sprida budskapet på den kontinenten, och uthärdade svårigheter för att nå Kina, inte som angripare utan som flyktingar, för att kalla folket i Kina till Islam. Säg i ärlighetens namn, är detta ett verk av muslimer som blev tvingade till det? Deras vilka hjärtan inte tror, kan deras tungor då tro? Nej, detta är verket av människor vilkas hjärtan är fyllda med ljuset av tro, och i vilkas hjärtan där det inte finns något annat än Gud och Gud.’

(Paigham Sulh: Ruhani Khazain, Vol.23, pp.468-469)

FRIHET OM TRO OCH MEDVETANDE:

Bland flera av de traditioner om Islams lära som rör ämnet frihet om tro och medvetande, kanske räcker det med en redogörelse vilket inte kräver någon vidare klargörelse.

’Trots att de var underkuvade den helige Profeten^(sa), så ville vissa motståndsgupper hålla fast vid sin egna tro. De frågade sig själv vad som skulle hända med dom, då de visste att den helige Profeten krävde att varje man hade rätt till att följa vilken tro som helst. Men dessa motståndare hade själva aldrig tidigare accepterat detta krav från muslimerna, utan använt sig av kraft mot dom. Men när motståndarna hade blivit besegrade så bestämde sig den helige Profeten^(sa) för att inte förödmjuka dom utan sade: ”De principer för vilkas acceptering vi stred mot er för kommer inte att överges för att ni är motståndare till det. Utan tvekan var det på grund av er grymma mentalitet som ni antog en felaktig väg för era handlingar, men rättigheter ska bevaras. Gå, ingen skuld faller

på er. Var en av er är fri när det gäller tro. Ni är våra Zimmi (en icke-muslim som lever i ett muslimskt land). Gud och hans Sändebud ska vara fullt ansvariga för er säkerhet.'

(Nisb al Raiah fi Takhrij Ahadith Al Hadaya Vol.4, p.381. Published Egypt)

Allah säger också:

O ni som tror, var ståndaktiga i Allahs sak, och bär vittnesbörd i rättfärdighet, och låt icke en folkets fiendeskap driva er till att handlar annorlunda än med rättvisa. Var (alltid) opartiska, där är närmare rättfärdigheten. Och frukta Allah. Allah är förvisso Medveten om vad ni gör.
(Al-Ma'idah Kap.5: V.9)

Låt oss nu undersöka den praktiska tillämpningen av denna lära från Koranen. Vem kan efter detta säga att Islam inte är en religion av fred, harmoni, försoning och rättvisa.

'Det har berättats att Muhayyasa, måtte Allah vara nöjd med honom, en följeslagare till den helige Profeten^(sa) blev dödad som martyr i Khyber. Hans testamentstagare gjorde en förfrågan om dödsstraff. Den helige Profeten^(sa) frågade: Kan du svära på och fastställa hans mördare? De sade: O Guds Profet, vi var inte närvarande vid dådet, hur ska vi då kunna svära? Han svarade: Det kan inte utdelas något dödsstraff utan bevis. Men det finns en möjlighet, att de judar från Khyber som ni misstänker ska få svära femtio gånger enligt lagen att de inte känner till mördaren. Muhayyasas testamentstagare, måtte Allah vara nöjd med honom, sade: Vem kan tro på dessa judar, de kommer att ta falska eder. Den helige Profeten^(sa) svarade: Därför är det inte heller tillåtet att korsförhöra dom efter att de har tagit sina eder, eftersom lagen inte tillåter något undantag. Efter detta gav den helige Profeten, Muhayyasas testamentstagare blodspengar.

(Tajrid Al-Bukhari, Chapter Fasli Jihad, Part 2 published by Ferozons Lahore)

Från dessa verser framgår det tydligt att enligt Islams lära, så finns det inget tvång i religionen. Gud den Allsmäktige har lämnat valet för vilken tro man vill följa till varje persons eget medvetande. Till och med i exemplet jag gav innan om slaven, inte ens i hans fall blev han tvingad till att tro på Islam. Den heliga Koranen nämner denna frihet om medvetandet i olika verser, men det är möjligt att nämna alla dom för tillfället.

Efter denna otvetydiga lära, dyker frågan upp om den helige Profeten^(sa) och hans följeslagare inte höll svärdet i ena handen och Koranen i den andra, och inte störde freden i världen, vilka är då dessa heliga krig och Jihad som är på allas läppar och för vilket muslimer i världen anklagas för förödelse i världen? Den som är förvånansvärt är att man tror att dessa heliga krig startade under den helige Profetens^(sa) tid. Vi måste uppfylla kraven för absolut rättvisa och undersöka den situation och de omständigheter som rådde under den tiden. För utan att undersöka denna tidsperiod är det omöjligt att göra en rättvis

bedömning. I samband med detta, vill jag citera grundaren av Ahmadiyya-rörelsen, som sade:

Vår Profet^(sa) uthärdade smärta i Mekka och även efter detta, från de icketroende. Bara det att föreställa sig att de tretton åren i Mekka tillbringades under svår förföljelse och grymhet får oss att gråta. Men han tog aldrig till våld eller svarade på deras hårda ord genom hårdhet. Inte förrän många av hans följeslagare och hans kära vänner hade blivit brutalt mördade, hade tvingats genomgå och lida svår pina, och i vissa fall blivit förgiftade och efter att många misslyckade sammansvärjningar hade gjorts för att mörda Profeten^(sa). När tiden för Guds räkenskap närmade sig, kom ledare och andra högt uppsatta personer i Mekka enhälligt överens om att, vad som än händer så måste den helige Profeten^(sa) dö. Då sade Gud, som är Väktare och Beskyddare av Sina Kära och sanna, till den helige Profeten att det inte fanns något annat än ondska i denna stad, att folket var fast beslutna om mord och att han genast borde lämna staden. Då, under denna gudomliga uppmaning, migrerade Profeten^(sa) till Medina. Men även där lämnade hans fiender inte honom ifred, utan förföljde honom och försökte med alla möjliga medel att krossa Islam. Då deras fördärv hade gått långt bortom förlåtelse och mordet på flera oskyldiga var tvunget att få ett straff, fick man tillåtelse för försvar och självbevarelse. Dessutom hade de som blivit mördade genom förföljelse utöver strid, fått sina egendomar beslagtagna av fienden. Därför krävdes det en uppgörelse med deras motståndare i denna fråga. Men vid tiden då Mekka hade besegrats, förlät vår Profeten^(sa) alla stadens invånare. Därför är denna tanke, att den helige Profeten^(sa) och hans följeslagare deltog i strider för att sprida Islam eller att tvinga någon till Islam, en förfärlig och grym felaktighet.

(Masih Hindustan Mein pp.7-8: Tafsir Hadrat Masih Maud Vol. 3: pp.316-317)

Trots tillåtelse att få deltaga i defensiva strider mot dessa grymma förföljare, är Guds den Allsmäktiges konsekventa lära att inte överträda gränser, enligt:

Och bekämpa dem till dess att det icke längre råder någon förföljelse, och religionen (endast bekänner sig) till Allah. Men om de avstår, (kom då ihåg) att ingen fientlighet är tillåten förutom mot missdådarna.

(Al-Baqarah Kap.2: V.194)

Så denna uppmaning om krig angår endast defensivt krig och för att förgöra ondska. Därför sägs det också att om de avstår, så är ni inte tillåtna att kriga då erat sanna jobb är att etablera fred och inget annat. Så även vid tillåtelse av krig har vi fått vackra principer av försvar och skapa fred.

Krig, principer och bestämmelser

När den helige Profeten deltog i strider brukade han med fasthet att beordra att:

- *Ingen kvinna får dödas*
- *Inget barn får dödas*
- *Ingen äldre person får dödas*
- *Inget får sägas till flyktingar, munkar eller eremiter.*
- *Ingen person får brännas*
- *Inget djur får dödas*
- *Inget träd får huggas ner*
- *Till skillnad från era fiender, får ingen persons näsa eller öra skäras av*

Efter att ha segrat, brukade han annonsera:

- *Ingen skadad får dödas*
- *Jaga inte någon som har rymt i onödan*

Sedan brukade han önska om god behandling av krigsfångarna.

'De som hade blivit fångar efter Striden vid Badr, erkände själva att: Vid Gud! Muslimerna själva gick till fots när vi fick rida, de själva förblev hungriga medan de gav oss föda, de själva förblev törstiga medan de gav oss vatten'

(Bukhari, Muslim, Trimidhi, Abu Daud)

De som kallar Islam för en stridslysten, skjutglad och extrem religion, borde fråga sig själva hur en sådan religion kan stå för denna typ av lära. Släng inte några personers handling i famnen på Islam och kalla det Islam. Idag, i denna tidsålder, då människan anser sig vara högt avancerad och förstående, borde sig själv om dessa höga värderingar förtydligar sig själva när bomber faller ner från himmelen, när missiler skjuts mot städer och bebyggelser. Hur mycket oskyldigt blod spills när detta urskillningslösa bombardemang som faller här och dödar en här och en annan där? I områden där denna anarki råder, begravs varje dag gamla, kvinnor och barn. Sådana nyheter är inte undagömda från våra ögon.

Sammanfattningsvis, vill jag avsluta mitt tal om Islams vackra lära och dess främjande av fred, vilket sammanförde en skild mänsklighet till ett enda broderskap, med ett citat från en kristen historiker, Georgie Zeidan:

'En grundläggande orsak till den snabba framgången inom Muslimska utbildning är att Kaliferna av Islam högt skattade forskare från alla tron och religioner, och berikade dem ofta med utmärkelser, presenter och andra gåvor. De brydde sig aldrig om deras religioner, deras nationalitet eller ståndsklass. Bland dem fanns kristna, judar, magiker, siare och folk från flera andra grupper. Kaliferna behandlade dessa med stor vördnad, respekt och högaktning. Icke-muslimerna hade samma rättigheter och frihet som muslimska ledare och guvernörer åtnjöt.'

(Tarikh Al Tamaddan Al-Islami Vol.3, p.194)

Om någon nu efter detta säger att Islam inte är en fredlig religion, så vore det en grav orättvisa.

Med tanke på den korta tid jag har haft till förfogande, hoppas jag att vad jag än har sagt så har det visat er några aspekter av Islams lära om fred.

Jag är tacksam för att ni har lyssnat på mitt föredrag med uppmärksamhet och respekt.

Tack, ännu en gång.